

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobkyně: **HOPR TRADE CZ, s. r. o.**, se sídlem Libušina 667/72, Olomouc, zastoupené JUDr. Milenou Novákovou, advokátkou se sídlem Rooseveltova 37, Český Krumlov, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Olomoucký kraj**, se sídlem Lazecká 545/22, Olomouc, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci ze dne 17. 1. 2017, č. j. 65 A 93/2016 – 30,

t a k t o :

Věc **se postupuje** rozšířenému senátu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Jádrem sporu a zásadní právní otázkou je běh subjektivní dvouměsíční lhůty k podání žaloby na určení nezákonnosti zásahu podle § 82 *in fine* zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“); konkrétně to, zda tato lhůta může marně uplynout, přestože po určitou dobu běhu této lhůty žalobkyně uplatňovala opravné prostředky ve správním řízení [v tomto případě vyčerpala prostředky právní ochrany ve smyslu § 261 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“)].

[2] Žalobkyně se žalobou podanou u Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci domáhala určení, že postup žalovaného, který v daňové kontrole na žádost žalobkyně neposkytl k seznámení konečnou verzi zprávy o daňové kontrole tak, aby bylo možné seznámit se s jejím obsahem a připravit se na jednání, je nezákonným zásahem.

[3] Krajský soud v záhlaví označeným usnesením žalobu podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl jako opožděnou. Poukázal na to, že podle § 84 odst. 1 s. ř. s. musí být žaloba podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobkyně dozvěděla o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo. Zmeškání lhůty přitom nelze prominout (§ 84 odst. 2 s. ř. s.). Krajský soud konstatoval, že v posuzované věci se žalobkyně domáhá ochrany proti nezákonnému zásahu správního orgánu. Pro tento žalobní typ s. ř. s. stanovuje dvě lhůty, a to subjektivní dvouměsíční lhůtu a objektivní dvouletou lhůtu, přičemž marné uplynutí subjektivní lhůty vylučuje aplikaci objektivní lhůty. Subjektivní lhůta pro podání žaloby je závislá na vědomosti žalobkyně o existenci nezákonného zásahu a začíná tedy běžet dnem, kdy se žalobkyně o nezákonném zásahu dozvěděla. Žalobkyně se v daném případě domáhala pouhého určení, že zásah byl nezákonný. V takové situaci není podání žaloby dle § 85 s. ř. s. podmíněno vyčerpáním opravných prostředků před správním orgánem.

[4] V projednávané věci je nesporné, že se žalobkyně o existenci zásahu dozvěděla dne 31. 5. 2016, kdy jí byla doručena předmětná zpráva o daňové kontrole, čímž byla daňová kontrola v souladu s § 88 odst. 5 daňového řádu ukončena. Tímto okamžikem bylo postaveno najisto, že zprávu o daňové kontrole či její koncept žalovaný žalobkyni neposkytne k připomínkám před jejím projednáním. Krajský soud dovodil, že žalobkyně mohla podat žalobu podle § 84 odst. 1 s. ř. s. nejpozději dne 1. 8. 2016; to byl totiž poslední den subjektivní dvouměsíční lhůty. Žalobkyně tak však učinila až dne 25. 10. 2016, tedy více než dva měsíce po marném uplynutí lhůty.

II. Obsah kasační stížnosti

[5] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti usnesení krajského soudu kasační stížnost z důvodů, které podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a) a písm. e) s. ř. s. Podle názoru stěžovatelky krajský soud nesprávně posoudil běh lhůty k podání žaloby. Stěžovatelka totiž před podáním zásahové žaloby vyčerpala prostředky právní ochrany ve smyslu § 261 daňového řádu. Stěžovatelka podala dne 21. 4. 2016 proti postupu žalovaného stížnost, kterou žalovaný shledal nedůvodnou, a to přípisem ze dne 12. 5. 2016. Stěžovatelka poté podala dne 15. 6. 2016 v souladu s § 261 odst. 6 daňového řádu u nejbližší nadřízeného správce daně žádost o prošetření způsobu vyřízení stížnosti žalovaným. Dne 25. 8. 2016 byla stěžovatelka ze strany Odvolacího finančního ředitelství vyrozuměna o tom, že její žádost o prošetření způsobu vyřízení stížnosti byla shledána nedůvodnou.

[6] Stěžovatelka se s ohledem na výše uvedené domnívá, že běh lhůty pro podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem je nutno odvíjet ode dne 25. 8. 2016, kdy jí bylo doručeno rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství, nikoli již ode dne 31. 5. 2016, jak učinil krajský soud. Stěžovatelka sice nebyla povinna s ohledem na dikci § 85 s. ř. s. vyčerpat před podáním žaloby právní prostředky ochrany, přesto tak však učinila. Tento postup jí nyní nelze klást k tíži. Stěžovatelka využila proti tvrzenému nezákonnému zásahu přípustné právní prostředky ochrany, běh subjektivní lhůty k podání žaloby je proto nutné odvíjet od data, kdy se stěžovatelka dozvěděla o vyřízení své žádosti nadřízeným správcem daně ve smyslu § 261 odst. 6 daňového řádu. Stěžovatelka na podporu svých závěrů odkázala na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2005, č. j. 2 Afs 144/2004 – 110, a dále na rozsudek téhož soudu ze dne 26. 3. 2015, č. j. 10 Afs 16/2015 – 27.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se zcela ztotožňuje se závěry krajského soudu.

III. Důvod postoupení věci rozšířenému senátu

[8] Podle § 82 s. ř. s. „každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.“ Dle § 84 odst. 1 s. ř. s. „žaloba musí být podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo.“ V § 85 s. ř. s. je dále stanoveno, že „žaloba je nepřípustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případech, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.“

[9] V nynější věci je nesporný skutkový základ celé věci, na kterém se shoduje žalovaný i stěžovatelka. Sporné je však řešení právní otázky, která spočívá v tom, od jakého okamžiku je třeba odvíjet počátek běhu subjektivní lhůty pro podání zásahové žaloby ve smyslu výše

citovaných ustanovení s. ř. s., a to za situace, kdy se žalobce touto žalobou domáhá pouze určení, že zásah správního orgánu byl nezákonný (tj. domáhá se toliko deklaratorního výroku soudu).

[10] První senát nejprve předesílá, že bezezbytku souhlasí s obecným pravidlem, vyplývajícím z díkce zákona a potvrzeným konstantní judikaturou tohoto soudu, podle kterého započne subjektivní lhůta pro podání zásahové žaloby běžet okamžikem vědomosti žalobce o nezákonném zásahu.

[11] První senát se ovšem dále ztotožňuje s důrazem, jenž krajský soud v napadeném rozsudku klade na znění § 85 s. ř. s. *in fine*, tedy že v případě podání žaloby, kterou se žalobce domáhá pouze určení, že zásah byl nezákonný, *není* její podání dle § 85 s. ř. s. podmíněno vyčerpáním „opravných“ prostředků před správním orgánem. Zákon (tj. s. ř. s.) evidentně nenormuje žádné okolnosti, které by měly běh subjektivní lhůty stavět. Proto má první senát za to, že na běh subjektivní lhůty k podání takové žaloby nemohou mít žádné okolnosti, tedy ani případné uplatnění či neuplatnění prostředků nápravy před správním orgánem, vliv. Běh této lhůty je vázán výhradně na vědomost žalobce o existenci nezákonného zásahu, nikoli na vědomost žalobce o konečném vyřízení právních prostředků ochrany nebo nápravy.

[12] Výše prezentovaný právní názor prvního senátu je však s dosavadními závěry uvedenými v předcházející judikatuře Nejvyššího správního soudu v rozporu. O této právní otázce již odlišně rozhodl druhý a desátý senát. Jelikož je posouzení této otázky pro věc řešenou prvním senátem nezbytné, jsou dány zákonné důvody pro předložení věci rozšířenému senátu dle § 17 odst. 1 s. ř. s.

[13] Druhý senát v rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 2 Aps 8/2013 – 48, zaujal toto stanovisko: „Pro přípustnost této žaloby (pozn.: míněna deklaratorní zásahová žaloba) *byly ale zvolněny podmínky; pro její podání není nutné předchozí vyčerpání jiných opravných prostředků. Zcela logicky lze tedy konstatovat, že v případě nevyužití opravného prostředku započne subjektivní lhůta pro podání žaloby běžet podle obecného pravidla, tudíž okamžikem vědomosti žalobce o nezákonném zásahu. Jiná situace však nastane v případě, že žalobce před podáním žaloby využije jiné prostředky procesní ochrany, ačkoli jej taková povinnost netíží. [...] Za situace, kdy existuje v dispozici daňového subjektu možnost podat opravný prostředek, na jehož základě může být operativně sjednána náprava, nelze daňovému subjektu ve využití takového způsobu procesní obrany bránit. Bylo-li by i v takovém případě trváno na obecném pravidlu pro počátek běhu subjektivní lhůty, mohl by se daňový subjekt pouze proto, že se snažil situaci řešit prostředkem, jenž mu skýtá právní řád, ocitnout v situaci, že by mu již uplynula lhůta pro podání zásahové žaloby. Tento závěr by znamenal popření obecné zásady subsidiarity soudního přezkumu a s ní souvisejícího principu minimalizace zásahů soudů do správního (daňového) řízení, kterými je ovládáno správní soudnictví (§ 5 s. ř. s.) a které umožňují, aby případná nezákonnost mohla být nejprve odstraněna vlastními mechanismy veřejné správy a až v případě jejich selhání ve správním soudnictví. Byl-li tedy v průběhu postupu k odstranění pochybností nebo daňové kontroly podán opravný prostředek (stížnost) proti zásahu, jenž považuje daňový subjekt za nezákonný, přičemž tento opravný prostředek je způsobilý sjednat nápravu, nutno za skutečnost určující počátek lhůty k podání zásahové žaloby považovat až vědomost daňového subjektu o vyřízení tohoto opravného prostředku.“*

[14] Na tuto argumentaci poté ve svém rozhodování navázal i desátý senát, který v rozsudku ze dne 26. 3. 2015, č. j. 10 Afs 16/2015 – 27, uvedl následující: „**krajský soud dále postupoval správně, pokud vyhodnotil, že se stěžovatelka žalobou domáhala vydání deklaratorního výroku (nikoliv tedy výroku zákazového) o nezákonnosti jí specifikovaného zásahu, takže nebylo dle § 85 s. ř. s. třeba trvat na vyčerpání případných prostředků nápravy před správními orgány. Krajský soud rovněž správně připomněl, že v případě provádění daňové kontroly je „osobě zúčastněné na správě daní“ (zde stěžovatelce) poskytnut prostředek ochrany ve smyslu § 85 s. ř. s., a sice stížnost dle § 261 odst. 1 až 5 daňového řádu a poté žádost o prošetření způsobu vyřízení stížnosti dle § 261 odst. 6 daňového řádu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2013, č. j. 9 Aps 4/2013 – 25). Pokud daňový subjekt – stěžovatelka – (obsahově) uplatnila**

tyto dva mechanismy veřejné správy umožňující nápravu, je třeba běh subjektivní lhůty pro podání žaloby počítat ode dne, kdy se stěžovatelka dozvěděla o jejich nevyhovění... (zvýraznění přidáno).“ Desátý senát následně setrval ve svém právním názoru i v dalších rozhodnutích, jak dokládá např. rozsudek ze dne 26. 1. 2017, č. j. 10 Afs 254/2016 – 42. Desátý senát zde vyšel z výše citované judikatury druhého senátu a s poukazem na princip subsidiarity soudního přezkumu dovodil, že „*stěžovatelka sice s ohledem na výše popsany skutkový stav, který není mezi stranami sporný, nebyla povinna vyčerpat přípustné opravné prostředky ve smyslu § 85 s. ř. s. (viz bod [17] shora), přesto podala proti postupu k odstranění pochybností stížnosti podle § 261 daňového řádu. [...] Pokud stěžovatelka uplatnila stížnosti podle § 261 daňového řádu proti zásahu a průběhu postupu k odstranění pochybností, počala lhůta k podání zásahové žaloby v souladu s citovanou judikaturou běžet až od vědomosti stěžovatelky o jejich vyřízení, tj. od okamžiku doručení vyrozumění.*“

[15] Jak již první senát předeslal výše, se shora uvedenými názory nesouhlasí. První senát žádným způsobem nezpochybňuje závěry přijaté v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 8. 2005, č. j. 2 Afs 144/2004 – 110, ze kterých výše citovaná judikatura vychází. Rozšířený senát zde mj. uvedl, že „*lhůta bude vždy počítána od okamžiku, kdy došlo k úkonu, který je žalobcem označován za nezákonný. Lhůta subjektivní je vždy vázána na vědomost žalobce o nezákonném zásahu. Jestliže došlo k vyčerpání jiných prostředků ochrany či nápravy před podáním žaloby, subjektivní lhůtu je třeba vztažovat k vědomosti o vyřízení tohoto prostředku, v daném případě vyřízení námitek.*“ První senát nicméně zdůrazňuje, že citované usnesení rozšířeného senátu se nezabývalo deklaratorní zásahovou žalobou, ale posuzovalo otázku výkladu § 85 s. ř. s. s ohledem na přípustnost žaloby proti zásahu tam, kde je nutno nejprve vyčerpat právní prostředky ochrany ve správním (daňovém) řízení. Nejednalo se tedy o posouzení počátku běhu subjektivní lhůty v případě žaloby, kterou se žalobce domáhá jen určení, že zásah správního orgánu byl nezákonný. Institut určení nezákonnosti zásahu byl do s. ř. s. zaveden až s účinností ode dne 1. 1. 2012, a to novelizací provedenou zákonem č. 303/2011 Sb. Rozšířený senát se rovněž v citovaném judikátu zabýval daňovou kontrolou prováděnou podle zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, nikoli podle daňového řádu. Bez významu v této souvislosti též není, že zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, upravoval v § 16 odst. 4 písm. d) specifický opravný prostředek proti postupu pracovníka správce daně v daňové kontrole, kterým byly námítky. S ohledem na tehdejší právní úpravu tak bylo přirozené, že rozšířený senát rozhodl o tom, že tyto námítky představují právní prostředek ochrany a musí být před podáním zásahové žaloby, kterou se žalobce domáhá ochrany před *trvajícím* zásahem, bezvýsledně vyčerpány. Z uvedeného je patrné, že aplikace závěrů přijatých v předmětném rozhodnutí rozšířeného senátu je za současného právního stavu omezená, jak bude podrobně vyloženo níže. V případě *určení* nezákonnosti zásahu se dřívější názor rozšířeného senátu o nutnosti vyčerpání právních prostředků k ochraně v řízení před správním orgánem neuplatní, protože § 85 s. ř. s. (ve znění výše uvedené novely) výslovně stanoví opačný závěr – tedy že přípustnost *určovací* zásahové žaloby *není* závislá na vyčerpání těchto právních prostředků.

[16] První senát nesouhlasí s postupem druhého i desátého senátu, při kterém výše uvedené obecné pravidlo přijaté v usnesení č. j. 2 Afs 144/2004 – 110 mechanicky aplikovaly i na situace, kdy žalobce nemá povinnost vyčerpat před podáním zásahové žaloby případné nápravné nebo ochranné prostředky v řízení před správním orgánem. Z dikce § 85 s. ř. s. totiž vyplývá, že domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný, netíží jej povinnost využít před podáním žaloby nejprve jiné prostředky ochrany. S ohledem na tuto právní úpravu nelze podle názoru prvního senátu posuzovat běh subjektivní lhůty pro podání zásahové žaloby podle toho, zda žalobce tento postup v řízení před správním orgánem na základě svého libovolného uvážení využil či nikoli, ale vždy je nutno odvíjet běh subjektivní lhůty od okamžiku, kdy se žalobce o nezákonném zásahu prokazatelně dozvěděl. Jiný výklad by šel nad rámec výslovného znění zákona a prakticky by judikatorně „nalézal“ překážky běhu subjektivní dvouměsíční lhůty tam, kde zákon (resp. relevantní novela, která institut deklaratorní zásahové žaloby přinesla) žádné překážky nestanoví.

[17] Závěr prvního senátu je v souladu s principy právní jistoty a předvídatelnosti, principem zákonnosti, vyjádřeným v čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a principem rovnosti před zákonem (čl. 1 Listiny základních práv a svobod).

[18] Nelze připustit, aby se počátek běhu subjektivní lhůty k podání deklaratorní zásahové žaloby odvíjel od toho, zda se žalobce rozhodne využít právní prostředky ochrany nebo nápravy, jestliže je využití těchto prostředků pouze fakultativní a jestliže zákon takovou překážku běhu lhůty pro podání žaloby nezná. Při přijetí přístupu druhého a desátého senátu hrozí, že v obdobných případech bude okamžik počátku běhu subjektivní lhůty pro podání deklaratorní zásahové žaloby posuzován *nerovně* (tedy v rozporu s uvedeným principem rovnosti před zákonem) ve skutkově podobných případech, a to pouze v závislosti na procesním postupu žalobce ve správním či daňovém řízení. Pokud bychom vyšli ze stanoviska druhého senátu v judikátu citovaném v odstavci [13] výše, záviselo by i na tom, jak správní soud posoudí otázku, jestli uplatněné prostředky nápravy či ochrany byly způsobilé „operativně sjednat nápravu“ tvrzené nezákonnosti nebo nikoli. Lze si představit, že v tomto ohledu se může rozhodovací praxe krajských soudů poměrně výrazně lišit.

[19] Subjektivní lhůta pro podání zásahové žaloby je založena na *vědomości* žalobce o nezákonném zásahu. Počátek běhu subjektivní dvouměsíční lhůty k podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu je dán okamžikem, kdy se žalobce dozvěděl o skutečnostech, v nichž spatřuje nezákonný zásah. Rozhodující je přitom jeho znalost o skutkových okolnostech, z nichž vyplývá konání či nekonání správního orgánu, v němž je spatřován nezákonný zásah. Okamžik, kdy žalobce nabyl ryze subjektivního *přesvědčení*, že předmětné konání či nekonání správního orgánu naplňuje všechny znaky nezákonného zásahu definované v § 82 s. ř. s., není pro běh této lhůty rozhodný. Žalobce tedy ve chvíli, kdy může a hodlá proti postupu správního orgánu brojit právními prostředky ochrany či nápravy, již o tvrzené nezákonnosti ví. Neúspěšným vyčerpáním takových prostředků je pouze postaveno najisto, že se žalobce nápravy či zadostiučinění v řízení před správním orgánem ke své spokojenosti nedomohl.

[20] První senát zdůrazňuje, že deklaratorní zásahovou žalobou brojí žalobce proti zásahu nejen z důvodů právních (např. význam rozhodnutí správního soudu v této otázce pro případné civilní řízení o náhradě škody způsobené nesprávným úředním postupem), ale i morálních či jiných. Uplatnění právních prostředků ochrany nebo nápravy v řízení před správním orgánem zpravidla nemůže mít za této situace významný dopad do aktuální situace žalobce, neboť k tvrzenému nezákonnému zásahu již došlo a zásah dále netrvá. Toto ostatně bezezbytku platí i v případě stěžovatelky, která se o konečném vyřízení její stížnosti proti postupu žalovaného dozvěděla dne 25. 8. 2016 (tuto stížnost přitom podala až dne 15. 6. 2016), ačkoli daňová kontrola, v jejímž rámci se měl žalovaný dopustit nezákonného zásahu, byla ukončena už dne 31. 5. 2016. Navíc první senát nesouhlasí s formulací, užitou druhým senátem, tedy že „nelze bránit“ daňovému subjektu ve využití procesní obrany (v daňovém řízení). Názor prvního senátu využití těchto prostředků nijak nebrání; pouze vede k důsledku, že žalobce bude muset (byť tzv. z opatrnosti) deklaratorní zásahovou žalobu vždy podat před koncem subjektivní lhůty.

[21] První senát tedy uzavírá, že dle jeho právního názoru není v případě podání žaloby proti nezákonnému zásahu, který již netrvá a žalobce se pouze domáhá určení, že zásah byl nezákonný, podstatné, zda žalobce vyčerpал nebo nevyčerpал jiné právní prostředky ochrany či nápravy a kdy se o jejich vyřízení ze strany správního orgánu dozvěděl. Určujícím kritériem pro posouzení včasnosti takové žaloby je pouze ten okamžik, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Protože však druhý a desátý senát k této otázce zaujal názor opačný, předkládá první senát rozšířenému senátu tuto otázku k rozhodnutí. Žalobcům samozřejmě nic nebrání uplatňovat současně jak deklaratorní zásahovou žalobu, tak i právní prostředky k nápravě ve správním (resp.

v případě stěžovatelky daňovém) řízení; pokud však tyto prostředky využijí, nemůže to mít na běh subjektivní lhůty vliv.

[22] Pro úplnost a nad rámec výše uvedeného první senát doplňuje, že dosavadní judikatura druhého a desátého senátu vytváří ničím neodůvodněný rozdíl v přístupu ke lhůtě pro podání deklaratorní zásahové žaloby a pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu (§ 79 a násl. s. ř. s.). V případě žaloby na ochranu proti nečinnosti je žalobce s ohledem na dikci § 79 odst. 1 s. ř. s. povinen nejprve bezvysledně vyčerpat prostředky na ochranu před nečinností v řízení před správním orgánem. Teprve poté může přistoupit k podání žaloby ve správním soudnictví. Lhůta pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti ovšem vždy uplyne nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení (§ 80 odst. 1 s. ř. s.). Uplatnění prostředků na ochranu před nečinností v řízení před správním orgánem tedy nemá na běh předmětné lhůty žádný vliv a první senát se nedomnívá, že u deklaratorní zásahové žaloby jsou dány relevantní důvody pro odlišné pojetí, jak bylo podrobně zdůvodněno výše.

IV. Otázka předložená rozšířenému senátu

[23] Ze shora uvedených důvodů je věc v souladu s § 17 odst. 1 s. ř. s. předkládána rozšířenému senátu k zodpovězení této otázky:

Má uplatnění jiných právních prostředků ochrany nebo nápravy v řízení před správním orgánem vliv na počátek běhu subjektivní lhůty pro podání žaloby podle § 84 odst. 1 s. ř. s., kterou se žalobce toliko domáhá určení, že zásah správního orgánu byl nezákonný?

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

Rozšířený senát bude ve věci rozhodovat ve složení: Josef Baxa, Jana Brothánková, Zdeněk Kühn, Lenka Matyášová, Barbara Pořízková, Aleš Roztočil, Karel Šimka. Účastníci mohou namítnout podjatost těchto soudců (§ 8 odst. 1 s. ř. s.) do jednoho týdne od doručení tohoto usnesení.

V téže lhůtě mohou účastníci rovněž podat svá vyjádření k právní otázce předkládané rozšířenému senátu.

V Brně dne 27. července 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu